Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1. Februar 1879. 28. Aargang.

„Mormon"-Kvinderne og Polygami.

Den sidst anstillede Forfølgelse imod de Sidste Dages Hellige synes at være af en usædvanlig Beskaffenhed; thi det er tilsyneladende Kvinden, som denne Gang er den Anførende; sidste November afholdtes et Møde i Saltsøstaden, hvor et mindre Antal Ikke-Mormonkvinder vare nærværende, saadanne, som kun en kort Tid havde opholdt sig i nævnte Stad. Hensigten med Mødet var at virke for Polygamiets Afskaffelse blandt „Mormonerne"; i den Anledning besluttedes det at indgive et Andragende til Kongressen, samt at sende Rundskrift til alle Præster i de Forenede Stater for at faa disse Lejesvende til at optage Striden, ved at ophidse deres Tilhængere imod et gudfrygtigt, dydigt og ærbart Folk.

Disse Kvinder, som uden nogen Anledning have anstillet Forfølgelse imod de Sidste Dages Hellige, ere ikke de virkelige Ledere, men kun Redskaber i Hænderne paa en Sammensværgelse, bestaaende af principløse Regjerings-Embedsmænd, Frafaldne og Andre, for hvem det ej selv er lykkedes at faa deres afskyelige Planer gjennemførte, som gaa ud paa at faa de Hellige fordrevne fra deres Hjem, som de have erhvervet sig ved Flid og Arbejdsomhed, saaledes at de kunne tage dem i Besiddelse; disse Hensigter have de kun altfor tydeligt lagt for Dagen til at de kunne blive misforstaaede; men det vil ej lykkes for dem.

„Mormon"-Kvinderne i Utah, som ere saa vel bekjendte for deres Iver i at forsvare deres hellige Religion, vilde ikke lade en Lejlighed, hvor deres egen Dyd, Renhed og Oprigtighed er Formaalet for Fjendens falske Fremstilling, gaa ubenyttet hen og ej forsvare sig og sine religiøse Grundsætninger, som de gjennem lang Erfaring har lært at sætte Pris paa og højagte. Derfor blev der berammet et Møde, som afholdtes den 16de Novemb. 1878 i Theatret i Saltsøstaden, som besøgtes af over 2,000 Damer og nogle faa Herrer, deriblandt 20 Avis-Referenter, som repræsenterede de mest indflydelsesrige Aviser i Amerika.

De Taler, som holdtes ved denne Lejlighed bleve nedskrevne af Stenografer og vi gjengive dem efter »Deseret News«.

Miss Eliza R. Snow valgtes til Ordfører, som, efter Mødets Aabning med Sang og Bøn, sagde:

Eftersom jeg er den Præsiderende over denne Forsamling, er det min Pligt at tilkjendegive i hvilket Øjemed Mødet er berammet. Som Hellige for den levende Gud og som Kvinder, der ere blevne forfulgte og drevne fra vore Hjem, fra Sted til Sted og nu have bosat os i Bjergenes Dale, fordre vi idag Ret til at forsvare os mod Beskyldninger, som ere blevne gjorte mod os. Som ærlige og trofaste kvindelige, amerikanske Borgere, fordre vi Beskyttelse af den Regjering, under hvilken vi leve, og en ubegrændset Udøvelse af vore religiøse Rettigheder. Vor religiøse Tro er Aarsag til at vi idag ere forsamlede her, og eftersom vi, Utahs standhaftige Kvinder, — vi, som kom her dengang dette Land og denne Jordbund hørte til Mexiko, og vi som formedelst vor Tro, vore Bønner og vort utrættelige Arbejde have hjulpet til at gjøre det frugtbart, skjønt og beboeligt, fordre baade under Guds Anordninger og vort frie Lands Konstitution, dannet af vore Forfædre og som vi tro ved Guds Indskydelse, Ret til fri Religionsøvelse — til at lytte til Guds Røst naar han taler; til at adlyde ham ved at overholde de Befalinger, han har givet os, vel vidende, at han har talt ved sin egen, sin Søns og sine Engles Røst i disse sidste Dage til den Mand, som han oprejste til Profet og Seer; at han har indsamlet sit Folk fra Jordens fire Hjørner; at han opretter en Regjering, som er grundfæstet paa Dydens, Fredens og Retfærdighedens Principer. Vi tro, at vi have Ret til at dyrke Gud overensstemmende med vor Samvittigheds Bydende uden at være udsat for Frygt eller Fare, og at vi ville blive beskyttede af den Regjering, som hjemler os Ret til at dømme for os selv. Men da et af de vigtigste Principer, som Gud har aabenbaret og hvis Udøvelse han fordrer af sine Børn, underkastes et Angreb, tro vi, at det er vor Ret at udtale vore Anskuelser angaaende dette Emne.

Førend man vidste at Lærdommen om Polygami blev praktiseret af de Sidste Dages Hellige bleve vi uddrevne fra vore Hjem; vor Profet og vor Patriark bleve myrdede og ingen af Deltagerne i denne Misgjerning er nogensinde bleven kaldet til Regnskab derfor. Vi have fundet os i disse Uretfærdigheder, taalt Undertrykkelse, Nød, Elendighed og fejlagtig Bedømmelse, men nu føle vi at det ikke alene er vor Ret, men ogsaa vor Pligt at tilkjendegive vore Følelser.

Jeg føler stolt af at meddele denne ærede og store Forsamling, at jeg tror paa Lærdommen om Flerkoneri lige saa fast som jeg tror paa hvilketsomhelst andet Lærdomsprincip, Gud har aabenbaret. Jeg tror det er nødvendigt for at oprejse Menneskeslægten fra den Fordærvelses Tilstand til hvilken den er sunken. Det er ogsaa min Tro, at en Kongres, hvis Medlemmer bestod af Mænd, som havde flere end een Hustru og vare tro mod disse, vilde kaste større Ære over Nationen og virke til større Gavn for Landet end en Kongres, hvis Medlemmer ere Monogamister og Ægtemænd om hvis Dyd Tvivl kunde opstaa.

Dyden er Grundvolden til hvilkensomhelst Nations Velstand. Dette hellige Princip om Flerkoneri leder til Dyd, Renhed og Hellighed. De, som paastaa at Kvinderne i Utah ere uvidende og vanærede, prøve enten paa at skade os, eller ogsaa vide de ikke hvad de gjøre. Skjøndt jeg ringeagtede de løgnagtige og falske Beretninger, der blive givne om os og skjøndt man prøver paa at plette vor Karakter, ser jeg alligevel med Medlidenhed

og Overbærelse paa dem, som i vor Midte have sammensvoret sig for at rejse en Modstand, der er beregnet paa at overskjære og sønderbryde de helligste Baand, som binder Mand og Kvinde sammen, at adskille Ægtemand fra Ægtehustru, at stemple deres Afkom som uægte og træde under Fødder Menneskets Hjertes ædleste Følelser. Jeg siger, jeg ser paa dem med Medlidenhed og Overbærelse. De prøve paa at maale Styrke med den Almægtige — de vide ikke hvad de gjøre. Nærer jeg en hevngjerrig Følelse mod dem? Nej, mine Søstre, jeg gjør ikke! De ere i Guds Haand og i hans Varetægt overlade vi Alt. Det er desuagtet vor Pligt, naarsomhelst vi have Lejlighed dertil, at forsvare vor egen Sag, idet vi tilfulde erkjende, at det er bedre for os at repræsentere vor egen Sag end at blive misrepræsenterede, og lade Straffen blive udøvet af den Gud, som har sagt: „Hævnen er min, og jeg vil gjenbetale". Det er i dette Øjemed vi ere samlede, mine Søstre, for at udtale vore Følelser og drøfte vor Sag.

Følgende Tale blev oplæst af Mrs. Bathsheba W. Smith:

Det er ganske forunderligt at vi, som ere sande Repræsentanter for Kvinderne i Utah, og som i Forening med vore Mænd have gjort disse forhen golde Egne frugtbare, skulde forsamle os for at forsvare os mod de Beskyldninger, som gjøres af vore kristne Søstre — dem, som nys ere ankomne hertil og i et Øjemed saare forskjelligt fra det, i hvilket vi kom. Vi bleve drevne fra vore Hjem og maatte søge Tilflugt andetsteds, fordi vi bar Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu og Guds Ord. Disse Damer vide hvorfor de ere her. Vi kom her fordi vi elskede Gud og retfærdige Principer, „kaldende alle Ting for Tant i Sammenligning med Kundskaben om Gud", som havde aabenbaret sig i vore Dage, haabende, at saa langt fjernet fra den saakaldte kristne Verden, kunde vi her faa Lov til at leve i Fred og tilbede ham, som i saa rigeligt Maal havde velsignet os, og efterleve de Principer, som føre til evigt Liv. Som lovlig Borgerinde i denne store Republik, nedlægger jeg min Protest mod denne ulovlige og uhellige Adfærd, som kun er grundet paa falske Forestillinger. Kongressen har ingen Ret til at blande sig i Sager, der angaa vor hellige Religion. Den højtagtede Regjering kan ligesaa gjerne udstede, Love, som forbyde Daab ved Neddyppelse i Vandet, som den kan ved at forbyde Flerkoneri. Gud har aabenbaret disse Principer og de maa efterkommes. Med vort eget frivillige Samtykke gifte vore Mænd sig med flere Hustruer, og naar vor Glæde forøges ved Fødselen af Børn, bøje vi vore Knæ i vore Hjem og nedbede vor himmelske Faders Velsignelser over vort Hus og Arne, og fryde os over at vi ere lovmæssige Hustruer med Børn, avlet i lovligt Ægteskab. Vi betragte vore Mænd som dydige og ærbare; som Mænd, der have paataget sig Ansvarligheden af at ære Guds Love, og vi opholde dem i vor Tro og i vore Bønner. Lad vore Søstre i de Forenede Stater blive underrettet om dette, saa ville de, istedetfor at søge at faa indført nogen speciel Lovgivning, der vil gjøre Indgreb i vore Rettigheder, hellere udføre det ædle Arbejde: At forsvare os i vore Rettigheder. Derved ville de indlægge sig en særdeles Ære.

Søster Zina D. Young holdt følgende Tale, uden at være forberedt derpaa:

Til Utahs Damer, hvis udtryksfulde Ansigter jeg ser foran mig: Dersom jeg for fyrretyve Aar siden, dengang vi som en Menighed kun talte faa Medlemmer,

og stræbte af alle Kræfter for at holde vor Stilling her paa Jorden, havde set et saadant Syn for mig, som det, jeg her idag ser, vilde jeg udentvivl have spurgt mig selv om jeg kunde tro mine egne Øjne, ejheller vilde jeg da have troet, at Gud havde en saa stor Velsignelse i Behold for mig, som den, at skue udover en saa talrig Forsamling af oplyste Kvinder, der have havt det Privilegium at blive indlemmede i Kristi Kirke ved Daab, at paatage sig Guds Søns Navn og ikke holde det for et Rov at regne sig som Arvinger og Medarvinger med Guds Søn Jesum. Det var i denne Hensigt, at I og jeg fandt et Tilflugtssted i disse Bjergdale, som dengang, saaledes som der er bemærket, ikke tilhørte de Forenede Stater. De vanskelige Omstændigheder, der vare forbundne med vor Rejse hertil; — den Nød og Elendighed, som herskede blandt os, fremkaldt baade ved Hunger, Kulde og de hjerteskjærende Tildragelser, der fandt Sted blandt os ere ofte blevne drøftede og nedskrevne. Dog kan Ingen tilfulde fatte, hvorledes vor Stilling var dengang, eller hvorledes vi følte under disse vore tidligere Erfaringer, medmindre man har undergaaet samme. Disse Elendigheder ere nu overstaaede, men Erindringer om dem fornyes alligevel engang imellem, især naar det viser sig, at den samme Aand gjør sig gjældende hos vore nuværende Modstandere, som dengang var Aarsag til at de Ugudelige overdyngede os med Forhaanelser og Lidelser.

Det i vor hellige Religion nu angrebne Princip, er dybt rodfæstet i mit Hjerte. Kunde jeg blot faa Forsamlingen til at lytte til mine Ord; kunde jeg blot faa Jorden til at staa stille og saadanne tapre Mænd, som besidde en saadan Aand, som den Washington besad, til at lytte til hvad jeg nu vil sige! Jeg er Datter af en Stormester i Frimurerlogen; jeg er Enke efter en Stormester, som, dengang han sprang fra Vinduet i Carthage Fængsel, gjennemboret af Kugler, gav Frimurernes Nødtegn, men, mine Herrer! (idet hun tiltalte de tilstedeværende Repræsentanter af Pressen,) disse Tegn bleve ikke besvarede af Andre end Himlens Gud. Hvad, den Mand, som var den Almægtiges Profet, myrdet uden Naade? Ja, han er nu sammen med dem, som raabe: „Vent indtil Eders Brødres, Martyrernes, Blod er bleven udgydt." (Bifald). Mine Søstre! Dette er første Gang i mit Liv, jeg har turdet give Luft for denne Ytring, men jeg troede jeg var istand til at stole paa min Karakterstyrke ved denne Leilighed, og jeg udtaler min Mening uforbeholdent nu og med Ærefrygt for Israels Gud og i disse Herrers Nærværelse, og jeg vilde ønske, at min Stemme kunde høres af alle Medlemmer af Frimureriet i hele vort stolte Land. Jeg ærer Frimureriet. Dersom dets Principer bleve strengt overholdte og udøvede, vilde saa Dyden lide derved? Nej, vissselig ikke! Vilde den ærbare Hustru og dydige Datter blive skjændet uden at Forføreren behøvede at frygte Straf for sin Forbrydelse? Nej, aldrig! Gid Amerikas Kvinder, med den højtærede Mrs. Hayes i Spidsen; gid at de Forenede Staters Kongres og vor Nations Lovgivere, kunde opfinde et Middel til at standse og udrydde de mange Onder, som nu existere i vort Land og som ere fremkaldte ved Synd mod Dyden; eller gid de kunde give saadanne Love, som vilde beskytte og fremelske Dyden, ligesom det Liv, Himlen har skjænket os. Vi, i Forening med mange af vort Kjøn i hele vort store Land, vilde med Glæde hilse Nærmelsen af en saadan Befrielse, thi det er en saadan Befrielse, Kvinden behøver.

Lærdommen om Flerkoneri er et op-

højet Princip, — det er guddommeligt, det er himmelskt. Gud aabenbarede det til os, tilligemed andre Principer, der ere beregnede paa at frelse Menneskene. Vi have annammet det som saadant, og vi vide det blev givet os af ham, thi dets Frugter ere rene. Ædle Mænd og Kvinder praktiserede det i gamle Dage, og Frelseren selv kan regne sine Aner tilbage til polygamiske Forfædre. Vi ere stolte af Lærdommen, fordi vi forstaa dens sande Værd, og vi ønske vore Børn skulle praktisere den, saaledes at igjennem os en Slægt af Mænd og Kvinder kunne opvoxe, besiddende sunde Aandsevner i sunde Legemer, „der kunne opnaa et Træs Alder."

Nogle af de Damer, der nys ere ankomne i vor Midte, have dannet en Forening. I hvilket Øjemed? spørger man. Dersom de i Virkeligheden ønske at gavne deres eget Kjøn, bør de anvende deres Anstrængelse blandt de ulykkelige Kvinder, der findes i de Byer og Steder, fra hvilke de kom. De kunne ikke hjælpe os, — Gud kan alene gjøre det. Vi ere allerede velsignede med bekvemme og hyggelige Hjem, med Rettigheder og Fortrin, som de hverken kunne yde os eller tage fra os. Vi ere ogsaa velsignede med Ægtemænd, hvilke vi have skjænket vor Tillid, og vi ære dem, ligesom de ære deres Gud. Lad mig sige Eder, mine Søstre, at der idag findes mange gode og forstandige Kvinder i Landet, der vilde ønske, at deres Ægtemænd vare ligesaa agtværdige som vore, og at de kunde have samme Agtelse for deres Mænd, som vi nære for vore. Vi elske vore Mænd, vi elske vore Børn og vi elske vor Religion, og vi have i vore hidtidige Handlinger tilstrækkeligt Bevis for, at vi ere oprigtige.

Den næste Dame, som talte, var Mrs. Hannah T. King, som oplæste Følgende, skrevet af hende selv:

I min Ungdom hørte jeg om den herlige og fuldstændige Frihed, der existerede i Amerika; om dette Lands Indbyggeres umaadelige store Rigdomme; om at der fandtes ingen Fattige i Amerika; at Broderkjærlighed og Lighed her rakte hinanden Haanden; at Landets Konstitution var den mest fejlfrie paa Jorden, at Guds Haandskrift var synlig i dens Dannelse, at Jordbunden gav Afgrøde i Overflod, og at denne Verdensdel var stor og mægtig; at Højene her vare Bjerge og Floderne Søer; at Dyrkelsen af den store Skaber var fri og tilgjængelig for Alle, uden nogensomhelst Hindring, selv om den var urimelig eller syntes at være det; Gudsdyrkelsen var alligevel fri, og Alle og Enhver respekterede. Netop for denne Friheds Skyld bragte Skibet «Mayflower« sin kostbare Ladning af Sjæle over det mægtige Atlanterhav. Ja, dette var den eneste store Grundtanke, at her kunde man dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende og i Overensstemmelse med sin egen personlige Troesbekjendelse. Jeg blev født i Frihed, og blev en oprigtig, dybttænkende Pige, og denne herlige Beskrivelse rodfæstede sig i mit unge Sind indtil min Ungdoms Drøm fremkaldte Ønsket om at besøge dette El Dorado, og med egne Øjne skue dette herlige „Unge Amerika" — den verdensberømte Republik! Men Aarene randt hen og Vejen for mig blev endda ikke aaben. Jeg blev gift i en ganske ung Alder; Fred og Lykke omgav min Bolig, og mit Jordelivs Bæger blev fyldt til Randen med alle Goder. Da hørte jeg Tale om et Folk, der havde samlet sig i dette Land, som jeg i mit stille Sind havde saa skjønt afmalet, og at dette Folk kaldte sig de Sidste-Dages Hellige.

Mit Sind fæstede sig paa de Principer de lærte. Jeg raadførte mig ikke med Mennesker, men med min Gud. Jeg fremtog min Bibel og sammenlignede de Sidste-Dages Helliges Lære med Jesu Lærdom, og fandt, at de stemmede fuldkomment overens. De Ældste forklarede mig, at en Engel var kommen og havde gjenbragt til Jorden det evige Evangelium i sin Renhed, at Aabenbaringer vare blevne givne til Guds Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden, og at dens Dør var den samme, som den, Kristus kom ind af dengang han, førend han begyndte sin Mission, blev døbt af Johannes den Døber osv. Jeg lyttede til deres Tale og adlød. Man gjorde mig ingen Løfter angaaende Ophøjelse i Kirken eller en fremragende Stilling i Samfundet. Nej! Men derimod fortalte man mig, at det var sandsynligt at mit gode Rygte vilde lide Skade naar jeg paatog mig en Jesu Discipels Pligter, ham, Frelseren, hvis Liv var Lidelse og Lydighed. Sandhedskjærlighed og Guds Aand viste mig, at denne Kirke var i alle Henseender overensstemmende med det Mønster, han havde givet og som han ved sit Exempel havde udført. Jeg annammede Evangeliet og gik gjennem Daabens Dør til mine Synders Forladelse. Da følte jeg at Vejen var mig aaben for at kunne virkeliggjøre min Ungdomsdrøm og blive en Beboer af dette frie og herlige Land, som jeg saa ofte havde hørt omtale som et Tilflugtssted for den Forladte og Betrængte samt et Frihedens Land. Dernæst kom den forbausende Nyhed, at Joseph Smith, Profeten, Seeren og Aabenbareren i Kristi Kirke, var bleven myrdet for Forkyndelsen af ædle Principer, og ligeledes, at samme Skjæbne havde ramt hans Broder Hyrum! Dette var et Tordenslag. Hvad, skete dette i Amerika — det Land, som hjemler sine Borgere fri Religionsudøvelse? I det Land, hvis Konstitution giver til alle sine Undersaatter „Liv, Frihed og Lykke"? Jeg udbrød: Det er umuligt! Men ak! Jeg vaagnede af min Ungdomsdrøm. Mine Øjne bleve opladte og saae og erfarede, at Lyset var kommet til Verden, men at Mørket blev foretrukket. Paa mig virkede denne Efterretning kun som et Vidnesbyrd om at denne Kirke i Virkeligheden var Jesu Kristi Kirke gjenoprettet paa Jorden, og derfor kom Forfølgelsen. Indsamling var dengang og er nu et af vore Principer, og jeg havde Aanden deraf saa snart som jeg var bleven døbt. Mine gode og kjære Børn annammede den ogsaa. Vi gjorde os færdige og forlode vort kjære Hjem, villige til at opofre Alt, hvis nødvendigt, for Evangeliet i dets Fylde, efterkommende alle dets Principer, Flerkoneriet indbefattet. Jeg havde nydt en Opdragelse, baseret paa Moralitetens og Renhedens helligste Principer, men jeg vaklede desuagtet ikke da jeg hørte, at denne var en af Kirkens Lærdomme, given ved Aabenbaring, men overtænkte den nøje, ligesom Maria i gamle Dage gjorde. Jeg vidste at samme Ægteskabsorden var gjældende hos de Hellige i gamle Dage, at store Velsignelser vare blevne Menneskeslægten tildelt ved at efterkomme den, og at endog vor Frelser kom til Jorden gjennem saadant Slægtskab. Naar jeg derhos ogsaa betragter Lærdommen fra et filosofisk Standpunkt følte jeg, at den stemmede overens med min Naturs Love. Mine Døtre adløde den patriarkalske Orden i deres blomstrende Ungdom, og standhaftige og velopdragne som de vare i alle verdslige Kundskaber, have de altid overholdt den siden og været en Ære baade for den og for den Kirke, for hvis Lærdommes Antagelse de forlode deres Hjem med alle dets Bekvemmeligheder, og selv om min

Mand ikke adlød Ordenen, thi han havde jo Ret til at følge sit eget Sinds Indskydelser, saa var han alligevel en Mand med uplettet Karakter, og aldrig har jeg hørt ham ytre et eneste Ord imod Lærdommen, end ikke dengang hans unge Døtre bleve Medlemmer deraf. Sandelig: „For den Rene, er Alting Rent." Jeg har nu været et Medlem af Kirken i 28 Aar, og min Bane har ingenlunde været blomsterstrøet, men jeg beklager mig alligevel ikke derover. Jeg vilde ikke gaa tilbage til min tidligere Stilling, blev jeg end tilbudt Dronning Victorias Krone med alle dens Ædelstene. Herren er min Hjælper, og jeg vil leve og dø der, hvor jeg har kastet min Lod. Kirkens Principer vil opretholde og underholde Alle, som ønske at leve efter dem, og de ere fulde af Herlighed og Uforgjængelighed. Dette er i Virkelighed kun en kort Oversigt over min Kirkes Historie, men et Vink er tilstrækkeligt for den Forstandige. Jeg vilde ønske jeg kunde faa en Samtale med den for Nærværende højest stillede Dame i vort Land. (Mrs. Hayes.) Jeg har hørt megen Tale om hendes Godhed, hendes Agtelse for Ærlighed og Sandhed, og vilde ønske se hende gjøre Skridt til at undersøge vore Lærdomme og os, som et Folk. Vi ønske en Undersøgelse af vore Forhold og nære aldeles ingen Frygt for Resultatet, thi fuldkommen Kjærlighed forjager Frygt. Vi elske de Ærlige, de Forstandige og de Gode i alle Lande og under hvilketsomhelst Klima, thi en eneste Gnist af Evangeliet foraarsager, at alle Jordens Indbyggere føle som Et, naar de adlyde det. Dersom der ere Fremmede tilstede, beder jeg dem godhedsfuldt undersøge vore Lærdomme, — men ikke enkelte Mænds og Kvinders Karakterer isflæng; thi Guds Sandhed afhænger ikke af menneskelige Handlinger og menneskelig Dømmekraft. Findes der paa Jorden noget Samfund, hvis Medlemmer allesammen ere fuldkomne? Vi maa først selv være fuldkomne, førend vi kaste Stridshandsken til Andre. Vi leve i en Prøvestand, og Ufuldkommenhed er for Nærværende Loven for vor Tilværelse. Saaledes „flette vi selv de Svøber, der hudflette os, og derved gaa vi Skolen igjennem og tiltage i Visdom, Kundskab og Forstand". Derefter kunne vi anvende alle Ting til vort eget Gavn i Tid og Evighed. (Forts.)

Livet uden Prøvelser. Ville I ønske at leve uden Prøvelser? Da ville I ønske at dø som halve Mennesker. Uden Prøvelser kunne I ikke kjende Eders Styrke. Menneskene lære ikke at svømme paa et Bord; de maa gaa i dybt Vand, og slaa Bølgerne med Haanden. Dersom I ønske at forstaa deres sande Karakter, dersom I ville vide, hvad de due til, da kast dem overbord. Ud med dem — og, hvis de ere værd at frelse, da ville de selv svømme iland.

Det er ej Kassebogen, som afgjør, om et Menneske er rig eller fattig. Det er Hjertet, der gjør det rigt. Hvad det er, ej hvad det har, er det, som bestemmer dets Rigdom eller Fattigdom.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Verden elsker sit Eget.

Den nulevende Slægt hader Guds Søns Evangelium ligesaa bittert som Pharisæerne og de Skriftkloge gjorde for attenhundrede Aar siden. De hadede det fordi det kom i Strid med deres gamle Traditioner, Skikke og Sædvaner og fordi det bebrejdede dem deres onde Gjerninger. Hvad findes der i „Mormonismen" som en Kristen bør forkaste? Den lærer Alle at tro paa Faderen og paa hans Søn Jesum Kristum, som døde for at borttage Verdens Synder; den lærer at Alle, som omvende sig fra sine Synder og adlyde Evangeliets Forskrifter, skulle blive frelste. Burde en Kristen tro anderledes? — Nej. Hvori adskille vi os da fra den almindelige Kristenhed, og hvorfor ere vi saa foragtede, beløjede og ilde omtalte af dem? Vi svare: Fordi vi tro at der gives mange Profetier baade i det gamle og nye Testamente, som endnu skulle opfyldes; at Guds Kirke bliver opbygget paa Jorden paa Apostlers og Profeters Grundvold, at Jesus Kristus er selv Hovedhjørnestenen og at den Kirke, som er anderledes organiseret, ikke er Kristi Kirke, fordi vi tro at Gud kan aabenbare sig til sine Børn paa Jorden i denne Tid, ligesaa vel som han har gjort det i forrige Tider og at det er Menneskenes Pligt at adlyde Guds Befalinger; thi vi tro at Evangeliet er evigt og uforanderligt, det samme i alle Tider: en evig Lov, som er til Frelse for alle Guds Sønner og Døtre, som vil adlyde den.

Apostlen Paulus siger: „Men dersom vi, eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Edet det, han være en Forbandelse." Samme Apostel lærte at Jesus havde indsat i sin Kirke Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, Kraftvirkere, Aabenbarere o. s. v. De Sidste Dages Hellige tro hvad Apostelen Paulus siger; men de Kristne i det nittende Aarhundrede tro det ej; de tro, at saadanne Gaver vare nødvendige og nødes af de første Dages Hellige, men fornegte Nødvendigheden deraf i vore Dage. Hvad er Grunden hvorfor disse overordentlige Velsignelser ikke nydes i vore Dage? Hvis de vare nødvendige dengang, hvorfor da ikke nu? Menneskenes Natur er uforandret; det besidder de samme Følelser og Begjær, som det dengang besad. Hvis det var en Velsignelse for de første Kristne, at nyde den Hellig Aands Gave, som fyldte dem med Kjærlighed til Gud og sin Næste, som ledte dem ind i al Sandhed, saa at de profeterede, talede i Tungemaal og gav dem Tro til at blive helbredede for alle Slags Sygdomme, formedelst Haandspaalæggelse af de Ældste o. s. v.; skulle disse Gaver ikke ogsaa være uvurderlige for os? Vi svare, jo.

Aarsagerne hvorfor at Nutidens Kristenhed ej nyder disse Gaver og Velsignelser, som bliver tildelt formedelst Lydighed til Kristi Evangelium er, at deres Smag er blevet forvendt; de elske Mammon, denne Verdens Fyrste, højere end Israels Gud, de søge Ære af Mennesker, i Stedet for at søge den Ære, som kommer ovenfra, de følge deres egen Villie, i Stedet for Himlens Villie.

Den engelske Kirke anfører i en af sine bibelforklarende Prædikener, som Grund for de aandelige Gavers Ophør: „Lægmand og Gejstlig, Lærd og Ulærd samt Mænd, Kvinder og Børn af enhver Alder, Sekt og Klasse i hele Kristenheden, have været nedsunkne i det mest vederstyggelige Afguderi (en forfærdelig Sag at tænke paa), og det i en Tid af ottehundrede Aar eller længere."

John Wesley, Stifteren af Methodistsamfundet, udtrykker i sin 94de Tale samme Mening, han siger: „Den virkelige Aarsag til, at den Hellig Aands overordentlige Gaver ikke længere findes i den kristne Kirke, er, at de Kristne bleve Hedninger igjen og havde blot en død Form over." Ifølge disse her anførte Paastande, har hele Verden i et Tidsrum af mange Aarhundreder været nedsunken i Afguderi, og ikke været kristen, men hedensk, den har overtraadt Love, krænket Bud og gjort en evig Pagt til Intet. Vi kunne heraf let indse, hvorfor de aandelige Gaver ophørte paa Jorden.

De Sidste Dages Hellige bevidne at Evangeliet er gjengivet til Jorden med alle dets Gaver, Kræfter, Nøgler og Velsignelser, og det tilbydes paa samme Vilkaar som i fordums Dage, nemlig: Tro, Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse og derpaa vandre i et nyt og helligt Levnet for Herren. For dette Vidnesbyrd Skyld lide de Forfølgelse, Foragt og Bespottelse, men vi glæde os over at vi ere regnede værdige til at lide for Sandhedens Skyld, ligesom Guds Folk i fordums Dage, thi vi veed at Lønnen vil ej udeblive. Hvis vi vare af Verden, vilde Verden elske os, thi den elsker sit Eget, men vi ere Udvalgte fra Verden, derfor hader den os.

Det er vor Pligt at vidne for Alle dem, vi komme i Berøring med at Guds Rige er oprettet paa Jorden, og kalde dem til Omvendelse, paa det at vore Klæder kunne være rene for denne Slægts Blod, naar vi skulle fremstilles for Alverdens Dommer. Det er desuagtet ikke Visdom „at kaste Perler for Svin"; men i al Visdom aflægge Vidnesbyrd paa passende Steder og under passende Omstændigheder.

„Den, som er advaret, han advare sin Næste."

Ved Visdom bygges et Hus, og ved Forstand befæstes det; og ved Kundskab blive de inderste Kamre fulde af alt dyrebart og lifligt Gods.

Hvo, som betænker at gjøre Ondt, den skal de kalde en meget skalkagtig Mand. Daarligheds skjændige Begreb er Synd, og en Bespotter er en Vederstyggelighed blandt Folk.

Lur ikke, Du Ugudelige! paa en Retfærdigs Bolig; forstyr ikke hans Leje; thi en Retfærdig kan falde syv Gange og staa op igjen; men de Ugudelige skulle støde sig i Ulykke.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News«)

(Fortsat.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde. (Esaia 27. 6.)

VI. Kapitel.

(De talrige Begreber overvejede — De fordums nordiske Racers Religion og og Love — Frimureri — Sprog.)

Det vilde næsten være umuligt at opregne den Masse Ligheder, som ere blevne fundne af Forfattere, der have rettet deres Opmærksomhed dertil, mellem Israeliternes Sæder, Skikke, Sædvaner og personlige Udseende og Angel Saxernes. At gjøre selv kun en overfladisk Betragtning over disse Ligheder vilde optage mere Plads end det vilde være ønskeligt. Vi ville kun simpelthen omtale nogle faa, som ere blevne fremsatte af forskjellige Skribenter, og da gaa over til en Overvejelse af deres Love. Det maa imidlertid bemærkes at nogle af deres Ligheder ere meget mærkværdige, medens andre, efter vor Mening, ere barnagtige og ikke vilde fremsættes af Andre end Sværmere. Der er bleven gjort Paastand paa stor Lighed mellem Formen af det jødiske Hoved og det saxiske, og begge Racernes store Skjønhed er bleven fremsat som et Bevis paa fælles Stamfædre. De gamle, tidlige Nord-Europas Nationers Klædedragt paastaaes ogsaa at bære tydeligt israelitisk Præg. Den Omhyggelighed hvormed begge Folk bevarede deres Optegnelser eller Krøniker er ogsaa storligen bleven fremhævet. En Forfatter paastaaer at der er en Forbindelse mellem dem, ved den Maade, som de mønstrede deres Hære i Slag, og deres Forkjærlighed for særegne Faner til hver Stamme, som i Europa gav Stødet til Vaabenkunst-Systemet, og Udviklingen af Ridderskabet. Den Kjendsgjerning at de delte deres Folk i Tiere, Hundreder og Tusinder er et stærkt Bevis til Gunst for Saxernes jødiske Herkomst. De tre store, aarlige gejstlige Repræsentanters Forsamlinger siges ogsaa at have fundet Sted paa samme Dato og Dag, som Jødernes tre store Fester. De saxiske Ægteskabs Ceremonier, deres Agtelse for Kvinden, og det store Uheld, som de Sidstnævnte betragtede det at være barnløs, er ogsaa blevet regnet som Led i den store Kjæde af Beviser. Een Forfatter (Mr. Ed. Hine) følger en anden Bevismaade og gjør den engelske Nations Historie, dens Konstitution, Love, afsondrede Beliggenhed o. s. v., til at være Opfyldelsen af de forskjellige Profetier angaaende de ti Stammer, som vare udtalte af de fordums Guds Tjenere. Denne Udlæggelse af Opfyldelsen af gamle Profetier er imidlertid ofte for vidtløftig for vort Sind og hyppigt uholdbar.

I de fordums Skandinavers Religion, hvis Kirkeskikke vare skrækkelige og blodtørstige, have Studerende fundet slaaende Ligheder med det gamle Israels Religion, og det er anset som et af de stærkeste Beviser paa dette Folks Nedstammelse fra Jakob. Det paastaaes at desto længere vi spore Sagen tilbage gjennem Aarhundreder, desto større bliver

Ligheden. I det Mindste om vi skulde blive ansete for at gaa for vidt i dette Punkt, vil vi anføre en Andens Mening:

„De (Angel Saxerne og deres Brødre i Nordeuropa) beskrives som at have været bekjendte med den store Lærdom om een højt ophøjet Guddom, Ophavet til Alt, som er til; det evige, levende, fra Begyndelsen existerende og Ærefrygt vækkende Væsen; Granskeren i skjulte Ting; det Væsen, som aldrig forandrer sig, som lever og regjerer gjennem alle Tider, som styrer Alt, som er ophøjet, Alt, som er fornedret; af dette herlige Væsen havde de i fordums Tider anset det for ugudeligt at danne nogen synlig Afbildning, eller indbilde sig det for muligt at han kunde indespærres inden et Tempels Mure. Disse store Sandheder, det Samme som vi vide blev lært til Israel, vare efter en stor Maalestok blevne tabte eller skjulte førend Folkets Komme til Britannien. Men denne selv samme Dunkelhed taler om deres Oprindelse; der siges, at dette Mørke hovedsageligen var en Følge af at de havde modtaget en mægtig Konge fra Østen, som deres Gud i menneskelig Skikkelse, hvilket har nogen Forbindelse med hvad Israel forventede angaaende Messias. Denne antagne Gud, iklædt Legeme, antages at have fremstillet sig blandt disse Folk, omtrent paa samme Tid som den virkelige Messias viste sig blandt Jøderne." (Er det sandsynligt at Efterretningerne om Jesu Besøg hos de ti Stammer, kunde have blevet bragt til dem eller naaet dem under en svag eller forfalsket Form?) „Navnet paa denne Prætendent var Odin eller Woden, og han blev anset som den store Uddeler af Lykke til sine Tilhængere, saa vel som af Vrede og Ulykke til sine Fjender. Da Woden blev taget bort fra dem, satte de en Afbildning af ham paa deres allerhelligste Sted, hvor der var oprejst en Slags Platform eller Ark, som en Efterligning af det i Jerusalem, hvor, mellem Cherubimer, den himmelske Guddom antages at bo. — — — — — — — —

Foran denne Platform eller Ark, paa dette allerhelligste Sted, hvorpaa Sindbillederne paa deres Gudsdyrkelse vare opstillede, havde de et Alter, hvorpaa den hellige Ild brændte uophørlig; og nær derved var en Vase til at modtage Blodet fra Offerdyrene og en Børste til at stænke Blodet paa Folket; dette minder os ogsaa om hvad der var gjort i det gamle Israel. De havde i Almindelighed eet stort Tempel for hele Nationen og i et af disse, som der særlig maa bemærkes, havde de 12 Præster og en Højpræst, som var deres Præsident, og de havde hele Folkets religiøse Anliggender under deres Varetægt. Dette Tempel siges at have været af den prægtigste Beskrivelse — af utrolig Pragt, Størrelse og Herlighed. Dette stod i Upsala, Sverig."

Da det næsten henhører til denne Gren af vort Emne, er det bleven bemærket at Frimureri først blev bekjendt i Europa blandt disse Folk, en Kjendsgjerning, som vil have sin Betydning blandt Sidste Dages Hellige. I Middelalderen byggede disse Frimurere Europas Domkirker og det paastaaes at „de engelske Domkirker have viist sig at være byggede efter samme Stil som Templerne, hvilke de hyppigt besøgte førend deres Omvendelse til Kristendommen. Det er ogsaa blevet bemærket at disse Domkirker, synes øjensynligt at være blevne byggede efter samme Plan som Templet i Jerusalem. Lig dette, have de deres Allerhelligste, Alteret, og deres Helligste, Koret; og derpaa Forgaarden uden omkring til den store Masse af Folket". Det er ogsaa meget forunderligt, at de eneste

hedenske Folk i gamle Dage, blandt hvem Noget lig Frimureri blev fundet, vare Jonerne om hvem vi sagde i et foregaaende Kapitel, at Nogle paastode at være af israelitisk Herkomst. Deres Templer, indviede til Baccus og andre hedenske Guddomme bleve byggede af Frimurere, som havde hemmelige Tegn o. s. v., og forvaltede deres Anliggender meget paa samme Maade som Frimurerne i Middelalderen.

Men det mægtigste af alle de antagne Begreber om de to Racer, ja selv stærkere end Emnets religiøse Phaser er det, at de fordums Skandinavers Love gaa i den samme Retning som de særegne mosaiske Love. Saa stor er Ligheden, at de fleste Skribenter om dette Emne ere storligen komne i Forlegenhed ved at forklare sig derfor. „For dem, som med Agtpaagivenhed have studeret Mose Anordninger og sammenlignet dem med Saxernes, maa der have viist sig en Lighed, som vil være tilbøjelig til at lede dem til den Slutning at den saxiske Fristad var saaledes formet som hin, men dette var sket efter at de bleve bekjendte med Kristendommen. Dette viser sig nu imidlertid ikke at være Tilfældet. De bragte disse Anordninger med sig til England og efterlode lignende Anordninger blandt Folket i Nordeuropa, hos hvem de havde været fra umindelige Tider." „Indskrænket Eneherredømme, forfatningsmæssige Love og repræsentativ Regjering, en tilstrækkelig civil Politistyrke og retslige Undersøgelser ved Jury ere blandt de vigtigste Nedarvninger, som ere overladte den engelske Nation af deres angel-saxiske Forfædre og disse kunne alle meget let spores tilbage til israelitisk Oprindelse. Og til denne Oprindelse ere de blevne sporede — — — — — — selv af dem, som vare nødte til paa en temmelig ufilosofisk Maade at forklare sig Forbindelsen."

Blandt Angel-Saxerne synes deres Konstitutions Theori at have været, at for hver tiende Mand, som var Familie Hoved, skulde vælges een af dem til at virke som Raadgiver i deres lille Samfund, som i Almindelighed bestod af ti saadanne Afdelinger eller Wards. Ti af disse Wards dannede et Distrikt eller Sogn; og ti af disse dannede en Kreds, af hvilke de Ældste, som saaledes vare valgte, antages det, maatte møde til Forvaltningen af Sager henhørende til de ti Sogne, som et Hele; medens hvert Sogn tog Vare paa de Anliggender, som særligt tilhørte det selv. Landet, som var endnu mere udstrakt, svarede til Stammen i Israel. Ordet „County" eller „Compete" synes at være afledt af det hebraiske Ord, der betyder „at staa op", „at staa", og hentyder til Stammens Stav eller Ærestegn, som de forsamlede sig om ved Folkets store Forsamlinger. — — — — — — Vi have set at Israels Nation, paa en tidlig Tidsperiode af deres Historie vare givne passende Regler for deres Omgang med hverandre, saadanne, som havde lige Kraft hvadenten det var et lille eller stort Samfund. Folket havde faaet et gjensidigt Opsyn med hverandre i det Samfund, som bestod af Ti; hvert saadant Samfund havde En, som repræsenterede og handlede for dem. Se femte Mosebogs første Kap: „Saa tog jeg Eders Stammers Høvedsmænd vise og forstandige Mænd, og satte dem til Høvedsmænd over Eder: Øverste over Tusinder, Øverster over Hundreder og Øverster over Halvtredsindstyve og Øverster over Ti og Fogeder for Eders Stammer."

Loven om Førstefødselsretten, som er saa fremherskende i forskjellige Grader blandt de Nationer, som bleve overrump-

lede af Gotherne og Vandalerne og deres Slægtninge, er slaaende for os, som tydende paa at være en Levning af den mosaiske Lov. Overensstemmende med den hebraiske Lov, modtog den førstefødte Søn en dobbelt Portion af sin Faders Gods og Ejendom. Den engelske Lov har en stor Lighed hermed. Det ser næsten ud som om at denne dobbelte Portion, blandt Hebræerne blev beseglet til det ældste mandlige Barn, for til en vis Grad at erstatte det for Tabet af Præstedømmet, som han i de patriarkalske Dage tilkom, men under den mosaiske Husholdning var forlenet til Arons Hus.

Hos en vis Klasse Videnskabsmænd har et Folks Sprog stor Betydning ved Afgjørelsen af deres Oprindelse. Denne Bedømmelse er bleven anvendt paa Angel-Saxernes Sprog og man har fundet at et Antal hebraiske Ord næsten uforandrede existere i vort nyere engelske Tungemaal. Angaaende dette Punkt siger Forfatteren til «Our Israelitish Origin» (Vor israelitiske Oprindelse): „Hvad Sproget angaar, er det indrømmet, at dette i sig selv ikke kan bevise, at to Folk ere af samme Oprindelse eller kan adstille Israel for Exempel fra Canaaniterne — — — — — — Dog kan man forvente at en Tilstrækkelighed af det hebraiske Sprog vil forblive, for at fortælle om dette Folks (Saxernes) Bekjendtskab dermed; og saaledes er ogsaa Tilfældet. Sproglærde have iagttaget og bemærket at en stor Del af det fordums Israels Sprog nu existere i Europas nyere Tungemaal, og at Gotherne er Midlet hvorigjennem at dets overflødige Forsyning af hebraiske Ord er kommen. Saa meget have disse Sprog havt med det Hebraiske at gjøre, at en fransk Abbed for nylig har foreslaaet at afbenytte det som en stor Nøgle til disse Sprog. En anden Skribent bemærker, idet han henviser til Mr. Wilsons Angivelser: „Der er ingen Grund til at tvivle om, at i Almindelighed med den Strøm af Folkeslag, som talede de Indogermaniske Dialekter, disse der oversvømmede Europa dengang det Romerske Kejserrige blev opbrudt, kom Angel Saxerne fra de Zend-talende Distrikter i Asien. Og medens Mr. Wilson tilføjer Fornuftgrunde hentede fra Angel-Saxernes og de Danskes Sprog for at bestyrke den Tro at et langt og fortroligt Venskab havde existeret mellem disse og Perserne, førend Hine flygtede vestpaa; han beviser tillige Tilværelsen af en stor Blanding af hebraiske Ord i Angel-Saxernes Sprog, og ikke mindst i den skotske Gren af dette Folk; heri fremsætter han et Bevis paa disse Folks Herkomst fra de israelitiske Stammer, som, af Ninives Konger. bleve borttagne fra deres Fødeland, og overførte til Mediens og Persiens Byer, De havde bibeholdt meget af deres hebraiske Modersmaal, medens de gradvis antog Zend-Sproget, som Grundvold for deres nye Sprog. En tilføjende og meget vigtig Bekræftelse af Mr. Wilsons Begreb er bleven bestyrket af Professor C. P. Smyth. Dette kan indses af den Omstændighed at Angel-Saxerne, ejer et Maalsystem, som, saavidt det strækker sig, svarer aldeles nøjagtig til det Maalsystem, der var almindeligt ved Jerusalems Tempel og den store Pyramide."

(Fortsættes).

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Præsidenten ledsagede Wilford Woodruff fra Konferencen ind i Herfordshire, hvilken var den betydeligste Arbedsmark i den Brittiske Mission. Han fik her de fleste Penge til Offentliggjørelsen af Mormons Bog og Psalmebogen; Broder John Benbow forsynede dem med 250 Pund, og Broder Kington med 100 Pund Sterling.

Den 16de Juni affendte Brigham Young det første Kompagni Hellige, tællende 41 Sjæle, med Skibet North America. De vare bestemte til „Zions Land". Dernæst holdt han tilligemed sit Kvorum den anden General Konference, 1ste Juli, i Manchester hvortil der var repræsenteret 41 Grene, 2,513 Medlemmer, 56 Ældste, 126 Præster, 61 Lærere og 13 Diakoner; hvilket altsaa udviste en Forøgelse af 843 Medlemmer, 22 Ældste, 74 Præster, 23 Lærere og 5 Diakoner, paa et Tidsrum af 3 Maaneder. Ved denne Konference tilbøde 20 af de indfødte Ældste sig frivilligt, udelukkende at hengive sig til Kirkens Tjeneste.

Strax efter denne Konference afrejste Parley P. Pratt til Amerika for at bringe sin Familie til England; Brigham overtog strax Udgivelsen af The Millennial Star med Willard Richards som Medhjælper. I September organiserede han det andet Kompagni Emigranter — 200 Sjæle — ombord paa North America, som afsejlede den 8de.

Den 6te Oktober afholdtes den tredie General Konference i Manchester ved hvilken der blev repræsenteret 3,626 Medlemmer, 81 Ældste 222 Præster, 74 Lærere og 26 Diakoner, udvisende en Forøgelse af 1,113 Medlemmer, 25 Ældste, 96 Præster, 15 Lærere og 13 Diakoner.

Ved denne Tid var Evangeliet trængt ind i Wales og Skotland, dog med stor Vanskelighed i det sidste Land.

Omtrent paa denne Tid blev Evangeliet aabnet i London af Heber C. Kimball, George A. Smith og Wilford Woodruff og uagtet de Ældste fandt Hovedstaden haard at gjennemtrænge blev den dog senere „Mormonismens" Hovedsæde i England.

Medens Præsident Young var i England besøgte han London adskillige Gange. Engang da han gik forbi det Kapel hvori John Wesley (Grundlæggeren af Methodistkirken) brugte at prædike standsede han, og blottede ærbødigt sit Hoved, som et instinktmæssigt Ærbødighedstegn af den ene store Mand for den anden.

Den 20de April 1841 gik Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Wodruff, John Taylor, George A. Smith og Willard Richards tilligemed et Selskab bestaaende af 130 Sjæle ombord paa Skibet Rochester, bestemt til New York. Følgende Uddrag af Præsidentens Dagbog vil give et Overblik over hvad de Tolv havde udført medens de vare paa Mission i England:

„Det var med et taknemmeligt Hjerte og Erkjendtlighed for Gud, min himmelske Fader, at jeg tænkte tilbage paa hans Handlinger mod mig og mine Brødre af de Tolv, i det forløbne Aar af mit Liv, som jeg havde tilbragt i England. Det ser i Sandhed ud som et Mirakel at betragte den Modsætning fra vor Ankomst til

vor Afrejse fra Liverpool. Vi landede i Foraaret 1840 som Fremmede i et fremmed Land og foruden Penge, men formedelst Guds Naade vandt vi mange Venner, grundlagde Kirken i næsten enhver større By og Stad i Stor-Brittanien, døbte mellem 7 og 8,000 Medlemmer til Kirken, trykkede 5,000 Mormons Bøger, 3,000 Salmebøger, en Aargang af The Millinnial Star med en Cirkulation af 2,500 Exemplarer, og udspredte 50,000 Skrifter; emigreret 1,000 Sjæle til Zion, oprettede en varig Udskibsning Agentur, der vil være en stor Velsignelse for de Hellige og har udsaaet det evige Livs Sæd i mange Tusinders Hjerter, hvilket vil frembringe Frugter til Guds Ære og Forherligelse; og dog have vi ikke manglet Spise, Drikke eller Klæder; i alt dette anerkjender jeg Guds Haand."

En Masse Hellige stode paa Strandbredden for at se disse Apostle, som havde havt en saa stor Fremgang, afrejse til deres Fødeland; blandt Hine vare Parley P. Pratt, til hvem Ledelsen af den Brittiske Mission var overladt og Apostlen Orson Hyde, som var paa en Missionsrejse til Jerusalem.

Brigham Young med Heber C. Kimball og John Taylor ankom til Nauvoo den 1ste Juli. De bleve budte hjerteligt velkomne af Profeten, som nogle Dage efter modtog følgende Aabenbaring:

„Kjære og elskede Broder Brigham Young, sandelig, saa siger Herren til Dig, min Tjener Brigham, det forlanges ikke mere af Din Haand at Du skal forlade Din Familie som hidtil, thi Din Opofrelse er antagelig for mig; jeg har set Dit Arbejde og Anstrengelse ved at rejse for mit Navn. Jeg befaler Dig derfor at udsende mit Ord, og bære særlig Omsorg for Din Familie, fra denne Tid og for bestandig, Amen."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Pesten i Sydrusland har ved sin ondartede Karakter — som tyder paa en for Videnskaben hidtil ubekjendt og ethvert Forebyggelsesmiddel trodsende Sygdom — foraarsaget en bestyrtende Rædsel i de til Guvernementet Astrakan stødende Landsdele. Og ikke uden Grund. Petersborg Aviser berette, at Epidemiens ubevægelige Dødelighed dagligen bortriver overordentlig mange Mennesker; 95 Procent af de af Sygdommen angrebne, falde som et Offer for samme. Ligene ligge omkring paa aaben Gade, thi der findes Ingen tilbage, der kan nedgrave dem. Smitten griber omkring sig med kæmpemæssige Arme og iler rasende frem paa sin Dødsbane. Professor Krasowski, som af Indenrigsministeriet er bleven affendt til de Egne, hvor Epidemien hidtil har raset med Voldsomhed, skal have hjemsendt trøstesløse Depecher. Der siges i Samme, at Sygdommen ikke viger for noget Middel, og at Antallet af Syge og Døde er saa godt som fuldkomment lige.

Fyrst Bismarck skal, ifølge Telegram, til Times, inden kort Tid berede Tyskerne en ny Overraskelse i Form af et Forslag til Lov, som skal berettige Regjeringen til at lade aabne alle Breve ved Grændsen, paa det at intet Forræderi maa kunne indsmugles i Riget.

Kirkelige Forhold i Schweitz. Der hersker for Tiden i den protestantiske Menighed i Basel stærkt Røre i Anledning af den ultra-fritænkerske Retning, hvori en Præst ved St. Peterskirken, Hr. Boehringer, prædiker. Byens orthodoxe Gejstlighed, som for nogen Tid siden vægrede sig ved at omgaas ham, har nu formelig exkommuniceret Boehringer og fire andre Præster med lignende Anskuelser. I Regelen — skriver en Korrespondent til Times, — underkastes Kandidater til Præsteembeder i Schweiz ingen religiøs Prøve, og naar Gejstlige først ere blevne ordinerede, kunne de prædike, hvilkesomhelst Lærdomme de finde for godt.

Et Kæmpetræ er nylig blevet fældet i Kalifornien, og Størstedelen af det Ved, det indeholdt, bragt til San Francisco. Det var kjendt under Navnet „Gamle Moses", og ifald man kan slutte sig nøjagtig til dets Alder efter Antallet af dets Ringe, maa det have været 4840 Aar gammelt. Det paastaas at have havt et saadant Omfang, at 300 Personer kunne finde Plads i dets Stamme.

Nøden i Schweiz er ifølge Telegram til Times i visse Egne af Landet meget stor. I St. Gallen er det f. Ex. næsten umuligt at faa Bugt med Tiggeriet; Folk lade sig arrestere der blot for at faa Husly og Føde, og Fængslerne ere overfyldte med Arrestanter, hvis eneste Forseelse er deres Fattigdom.

Den 13de December 1878 afgik Broder L. Johnsens Hustru, Eli, ved Døden i Stavanger, Norge.

Afdøde var født den 20de Juli 1819 i Thister Sogn, Norge; hun forenede sig med Kirkrn den 13de Octbr. 1854 og har siden den Tid været et trofast Medlem af samme.

Den 14de Januar 1879 afgik Ellen Laurenze Johnsen, Datter af L. Johnsen og Husteu Eli Johnsen, ved Døden i Stavanger, Norge.

Afdøde var født den 14de Juli 1859, blev døbt den 10de Aug. 1872; hun var en god og trofast Søster, og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.